

optaget et Laan paa 62,000 Rbd. at forrente med 4 1/2 pCt. og at afdrage med 2 pCt. Gjør Marstal noget lignende forholdsvis? Marstal er en dobbelt saa stor Kommune. (Steenstrup: Lolland!) Det ærede Medlem bliver stadig ved at tale om Lolland, jeg forstaaer ikke, hvad det vedrører denne Sag, jeg forstaaer ikke, hvorfor man netop ansøgte det, jeg holder mig til Svanike, det er en meget mere passende Sammenligning. Svanike Havnebudget er 1600 Rbd. Budgettet i Marstal er henved 4000 Rbd. — jeg tror 3800 Rbd., og det er muligt, at det, naar de forhøiede Havnepengene, kunde blive mere 14,000 Kroner kan ikke siges at være nogen stor Gjæld, men det ærede Medlem har ikke oplyst, at Marstal Kommune har gjort noget selv. (Steenstrup: Bilagene!) Jeg har ikke set Bilagene, som oplyse, hvad det ærede Medlem taler om. (Steenstrup: Det kan jeg ikke gjøre ved, det kan det ærede Medlem se ligesaagodt som jeg). Ja, saa kan jo det ærede Medlem faae Bilaget, saa kan han oplyse os derom. Jeg kan ikke se nogen Grund til at give Marstal Kommune nogen Hjælp, saa maa Marstal først selv gjøre nogle Opoffelser, det er den Vej, som man ellers gaar. Man kommer med et temmelig løst Overflag paa 20,000 Rbd. og siger: Lad Staten bidrage de 20,000 Rbd. Ja, havde Marstal selv begyndt Foretagendet, saa kunde der have været Tale om at komme det til Hjælp med et rentefrit Laan, men Marstal Kommune har Intet gjort (Steenstrup: Hvem har da bygget Molen?) Ja den Mole, der er; men den har Intet gjort, siden Molen led Bestadigelse, andre Kommuner have ikke gjort saaledes og ikke ventet, til Staten gjorde Noget, men stegte Duer flyve ikke saadan lige ind i Munden. (Steenstrup: Jo, paa Lolland og Falster!)

G. Petersen: Da det er mig, som har indbragt Andragendet under Nr. 44, skal jeg tillade mig at knytte et Par Bemærkninger til den Fremstilling, som den ærede Ordfører gav af denne Sag, da jeg ikke finder den tydelig. Det forekommer mig, som om han noget sammenblandede en Sum af 200 Rbd. eller 400 Kroner med det, hvorom det egentlig gjælder her. Jeg har læst Betænkningen og har den liggende foran mig, men Sagen dreier sig aldeles ikke om denne Sum. Der er blot Spørgsmaal om, hvorvidt der er uretlig tilbageholdt fra vedkommende Lærer to Summer af 20 Rbd. og 30 Rbd. i en lang Række af Aar eller ikke. Der er Spørgsmaal om, hvorvidt vedkommende Lærer, der ifølge Lov af 25de Marts 1871 skulde have høist Gage, som er Danmarks ælste Seminarielærer, men som hidtil har staaet som den fjerde eller femte i Rækken, har været stillet saaledes aldeles imod de Lovbestemmelser, som Lovgivningsmagten har vedtaget. Der er i en lang Række af Aar blevet fornegtet ham nogle Beløb, som han ved Siden

af sit Embede faar af Kommunen, nemlig 20 Rbd. i Skolepenge, og af Walkendorffs Legat 30 Rbd. for Organistembedet. Nu er det dog givet, at som Organist maa han offre sin Tid om Søndag og Helligdage, og det, som er mest forunderligt, er, at Udvalget har fundet det rigtigt, at der fradrages ham dette Beløb af 30 Rbd. om Aaret af hans bestemte Løn som Seminarielærer, fordi han udfører et Embede som Organist mod en Betaling af et dertil stiftet Legat; der synes at ligge en Uretfærdighed deri. Nu erfarer jeg til min store Forbauselse, efter hvad der er fremkommet paa Finantsloven, at man nu har fundet det rigtigt at stille disse Penge udenfor Beregningen, men at Seminariets Forstander slet ikke har forlangt, at Beløbet skulde godtgjøres for de tidligere Aaringer. Dette forbauser mig høiligt. I adskillige Aar har Vedkommende henvendt sig til Kirke- og Undervisningsministeren om at faae denne Godtgjørelse, han har henvendt sig derom med Seminarieforstanderens Ubefaling, og denne har erkjendt, at der her er en Uretfærdighed tilstede. Men Andrageren fik i sin Tid det ganske forunderlige Svar fra Ministeriet, at Tiden til en Lønningsforandring af Hensyn til Rigsdagens daværende Stemning mod Seminarierne ikke var heldig. Det er dette Svar, som Kirkeministeren har givet, som om dette kunde have nogen som helst Indflydelse paa en Retfærdighedsgjerning. Vedkommende har ikke indgivet dette Andragende for at bede om en Naade, det er i Grunden ingen Bøn i den Retning han har fremsat; han kan vel nok leve foruden det Beløb; jeg antager ikke, at han dør af Sult. Men hvad der her er Spørgsmaal om, er, om han, naar Ministeriet har erkjendt, at man hidtil med Urette har fradraget ham en Løn som Organist, ikke kan være berettiget til at faae det Beløb godgjort, som i Narenes Løb er ham fradraget. Det ærede Medlem fra Fredericia (Sad) talte igaar saa smukt og saa hjerteligt om den Naade, hvorpaa Staten i Almindelighed stiller sig til saadan Gjæld, betragter det som Uretsgjæld og saa gjerne vil refundere den. Den Mand, som han anbefalede, burde itide have indgivet Andragende om Pension og burde have vidst Bested om Forholdet, men her er Forholdet noget anderledes. Der var det kun en Bøn, som Andrageren vilde have opfyldt, idet han havde foreglet at fordre sin Ret, men denne Mand fordrer som en Ret Noget, hvortil Administrationen har sagt: Det kan gjerne være, at vi have knuppet Dig for meget af. Jeg kan ikke forstaa, at naar en Lærer har Løn som Lærer og tillige udfører et andet Embede, paa hvilket han offerer Tid og Kræfter, men som ikke generer det første Embede, Staten da skal sige: Det er ganske prægtigt, her kunne vi knappe de 30 Rbd. af paa Grund af, at Du har faaet et Legat. Det er dette, jeg ikke kan forstaa, og det er derfor, at min ærede Nabo (S. A. Hansen) har anmodet om,